

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

25 септември 1979 година*

По дело 232/78

Комисия на Европейските общности, за която се явяват нейните юридически съветници, г-н R. Beraud и г-н P. Kalbe, в качеството на представители, със съдебен адрес в Люксембург, кантората на г-н Mario Cervino, сграда Jean Monnet, Kirchberg,

ищец

срещу

Френската република, за която се явява г-н N. Museux, в качеството на представител, със съдебен адрес в Люксембург, френското посолство,

ответник,

с предмет иск за установяване неизпълнението на задълженията по членове 12 и 30 от Договора за ЕИО от Френската република.

СЪДЪТ,

в състав: г-н H. Kutscher, председател, г-н Mackenzie Stuart, председател на състав, г-н P. Pescatore, г-н M. Sørensen, г-н A. O'Keefe, г-н G. Bosco и г-н A. Touffait, съдии,

генерален адвокат: г-н G. Reischl,

секретар: г-н A. Van Houtte,

постанови настоящото

Решение

1. С искова молба, заведена в регистъра на 25 октомври 1978 г., Комисията по силата на член 169 от Договора за ЕИО е поискала от Съда да установи, че „Френската република, като е продължила след 1 януари 1978 г. да прилага своята рестриктивна национална система към вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство, не е изпълнила задълженията си по член 12 и член 30 от Договора за ЕИО”. Основният аргумент на френското правителство е твърдението, че то има право, по силата на член 60, параграф 2 от Акта за присъединяване, да поддържа упоменатите ограничения на вноса, доколкото овнешкото и агнешкото месо не са обхванати от обща организация на пазарите.

* Език на производството: френски.

2. Комисията, като се позовава на решението, постановено от Съда на 29 март 1979 г. (дело 231/78 Комисия/Обединеното кралство) по време на производството по това дело, е изменила своето становище в хода на устната процедура и е поискала от Съда, като вземе предвид идеята, която е в основата на решението, да установи, че националната система за внос на овнешко и агнешко месо, поддържана от Френската република, е несъвместима с членове 12 и 30 от Договора, в някои отношения, считано от 1 юли 1977 г., и в други отношения, считано от 1 януари 1975 г., и накрая, в някои отношения, считано от датата на присъединяване. Според Комисията, от упоменатото по-горе решение следва, че само нови държави-членки имат право да се позовават на член 60, параграф 2 от Акта за присъединяване и следователно, що се отнася до първоначалните държави-членки, съобразяването на ограниченията на вноса на стоки, произлизащи от нова държава-членка, следва да бъде определено във връзка с датите, предвидени в членове 35, 36 и 42 от Акта за присъединяване.

3. Измененото становище, подадено от Комисията по време на устната фаза, е недопустимо, доколкото то не е съобразено с изискванията на член 38 от Процедурния правилник. Както е предвидено в тази разпоредба, страните трябва да посочат предмета на спора в документа, довел до образуването на производството. Въпреки че член 42 от Процедурния правилник позволява в някои случаи да се твърдят нови обстоятелства, страната не може да изменя фактическия предмет на спора по време на производството. Следователно, същността на иска следва да бъде проверена само по отношение на становището, съдържащо се в исквата молба, довела до образуването на производството, т.е. на тези искания, отнасящи се до периода, следващ 1 януари 1978 г.

4. От мотивите, на които се основава Решението от 29 март 1979 г. по упоменатото по-горе дело следва, че член 60, параграф 2 от Акта за присъединяване е прекратил своето действие в края на 1977 г. Следователно тази разпоредба не се прилага през периода, по отношение на който Комисията е поискала от Съда да установи неизпълнението от страна на Френската република на нейните задължения. Следователно тя не трябва да бъде вземана предвид при решаването на настоящия спор, който следва да бъде решен само на основата на разпоредбите на Договора за ЕИО, а именно – членове 12 и 30 от него. По тази причина аргументите на френското правителство, основани на Акта за присъединяване, следва да бъдат изключени от разглеждането на спора.

По същество

5. Известно е, че вносът на овнешко и агнешко месо във Франция се подчинява на правила, ограничаващи внасянето им на основата на „пределна цена”, която е защитена със система на забрани за внос и „допълнителни такси”. Вносът на овнешко и агнешко месо във Франция е разрешен, само ако определена референтна цена достигне или надвиши нивото на пределната цена. В допълнение към това вносът на живи животни, предназначени за клане, и на пресни или замразени овнешки или агнешки кланични трупове се облагат с „допълнителна такса, чийто размер е променлив в зависимост от определената референтна цена на овнешкото и агнешкото месо на френския пазар.

6. Френското правителство не оспорва факта, че тази система е несъвместима с разпоредбите на Договора относно премахването на пречките пред свободното движение на стоки в Общността. Независимо от това, с цел да оправдае поддържането на тази система и прилагането ѝ към вноса на овнешко и агнешко от Обединеното кралство, то представя по същество три аргумента. Първо, то подчертава сериозните социални и икономически последици от прекратяването на националната организация на пазара върху икономиката на някои райони в неблагоприятно икономическо положение, за които овцевъдството е важен източник на благосъстояние. Второ, то обръща внимание на постигнатия напредък в работата, извършена с цел установяване на обща организация на пазара на овнешко и агнешко месо и акцентира върху вредните последици от включването на фаза на свободна търговия между прекратяването на националната организация и нейната замяна с обща организация. На последно място, то посочва неравенството в областта на конкуренцията, произтичащо от факта, че то би било принудено да отмени своята национална организация, въпреки че в Обединеното кралство националната организация на пазара, основана на система от „дефицитни плащания”, която води до субсидиране на износа на овнешко и агнешко във Франция, би останала непроменена във сектор.

7. Въпреки че Съдът е наясно с действителните проблеми, които френските власти имат да решават във въпросния сектор и с желателността да се постигне във възможно най-кратък срок установяването на обща организация на пазара на овнешко и агнешко месо, той следва отново да обърне внимание на факта, че, както вече е подчертал в Решението си от 2 декември 1974 г. (дело 48/74, Charmasson, Recueil стр.1383) и в Решението си от 29 март 1979 г. по дело 231/78, което вече беше упоменато, след изтичането на преходния период на Договора за ЕИО и, доколкото това се отнася за новите държави-членки, след изтичането на преходните периоди, изрично предвидени в Акта за присъединяване, националната организация на пазара не трябва повече да функционира по такъв начин, че да попречи на това, разпоредбите на Договора относно ограниченията на вътрешната търговия в Общността да влязат в сила и да пораждаат правно действие, тъй като институциите на Общността оттук нататък са отговорни за изискванията на съответните пазари. Следователно, изтичането на преходните периоди предполага, че тези въпроси и сектори, изрично възложени на Общността, са отговорност на Общността, така че независимо от това че все още е необходимо да се предприемат специални мерки, решението за тяхното приемане не може да бъде направено едностранно от заинтересованата държава; те трябва да бъдат приети в системата на Общността, която има за цел да гарантира защитата на общия публичен интерес.

8. Следователно, единствено компетентните институции да длъжни да приемат в разумни срокове необходимите мерки с оглед да се намери, в контекста на Общността, цялостно решение на проблема на пазара на овнешко и агнешко месо и на специалните затруднения, които се появяват в тази връзка в някои области. Независимо от това, фактът, че тази работа все още не е успешна, не представлява достатъчно оправдание за поддържането от страна на държава-членка на национална организация на пазара, която включва характеристики, несъвместими с изискванията на Договора относно свободното движение на

стоки, като забрани за внос и облагане на вносни стоки с такси под какъвто и да е предлог.

9. Френската република не може да оправдае съществуването на такава система с аргумента, че Обединеното кралство от своя страна поддържа национална организация на пазара в този сектор. Ако Френската република счита, че тази система съдържа характеристики, които са несъвместими с правото на Общността, тя има възможността да предприеме мерки било то в Съвета, или чрез Комисията, или, на последно място, чрез прибегване до съдебни средства за защита с цел постигане премахването на такива несъвместими характеристики. Държава-членка не може при никакви обстоятелства едностранно да приема по своя собствена преценка мерки за корекция или мерки за защита на търговията, имащи за цел да предотвратят неизпълнение от страна на друга държава-членка на правилата, предвидени в Договора.

10. Следователно Съдът трябва да направи заключение, че националната организация на пазара на овнешко и агнешко месо, поддържана от френските власти, е несъвместима с Договора, доколкото тя включва определяне на пределна цена, защитена със система от забрани за внос и облагане с такси на вноса на овнешко и агнешко месо, идващо от друга държава-членка. Следва да се отбележи, че настоящото заключение не ограничава френските власти да приемат, до установяването на обща организация на пазара, каквато и да е мярка за предоставяне на помощ във въпросния сектор от такъв вид, който е съвместим с разпоредбите на Договора.

11. Следователно, като е продължила след 1 януари 1978 г. да прилага своята рестриктивна национална система към вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство, Френската република не е изпълнила задълженията си по членове 12 и 30 от Договора за ЕИО.

По съдебните разноски

12. По силата на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. Тъй като ответникът не е обосновал своите твърдения, той следва да бъде осъден да заплати съдебните разноски.

По изложените съображения Съдът реши:

1. Установява, че като е продължила след 1 януари 1978 г. да прилага своята рестриктивна национална система към вноса на овнешко и агнешко месо от Обединеното кралство, Френската република не е изпълнила задълженията си по членове 12 и 30 от Договора за ЕИО.

2. Осъжда ответника да заплати съдебните разноски.

Произнесено в открито съдебно заседание в Люксембург на 25 септември 1979 година.

Подписи